

VIROLET

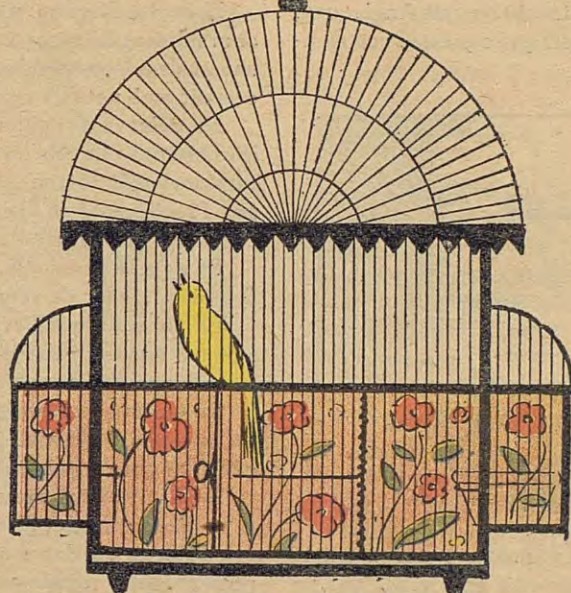
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

El canari O de la tieta

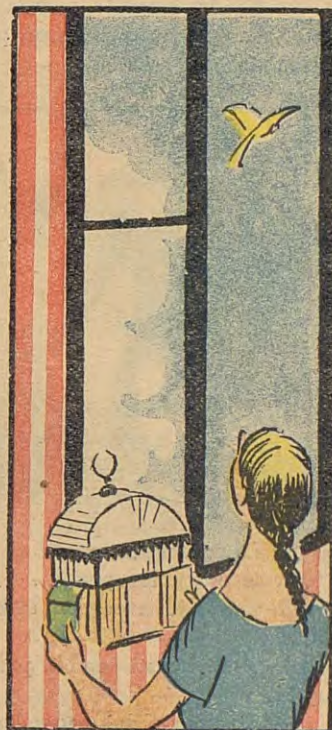
per PLANAS

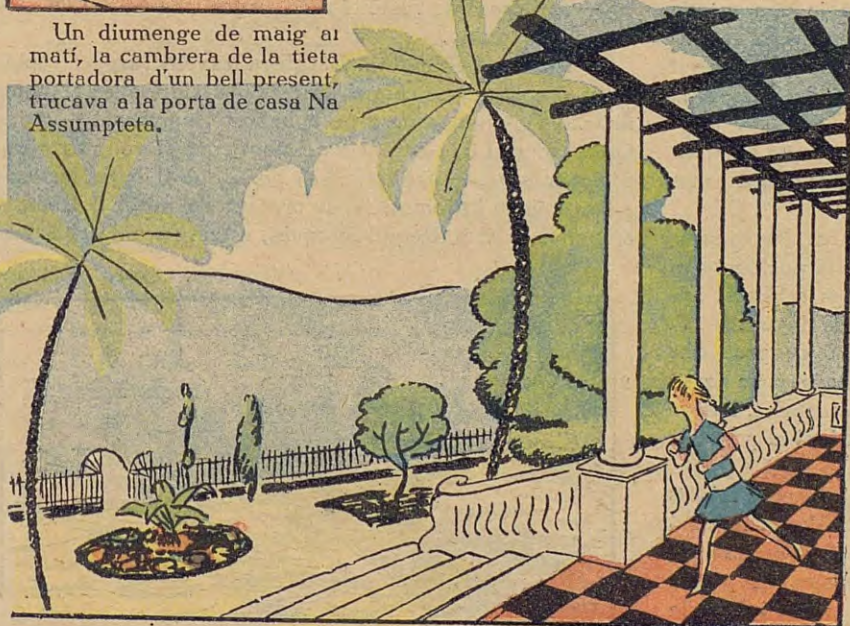
Un diumenge de maig al matí, la cambrera de la tieta portadora d'un bell present, trucava a la porta de casa Na Assumpteta.

El present era un canari; un canari de bona procedència, cantaire i enjogassat com ell sol, caçat expressament per a gaudi de la xamosa neboteta.

Na Assumpteta tan innocent com bon·dada, en veure aquella bestiola alegre i gentil tancada en aquella casa tan petita, sols se li va ocórrer una cosa:

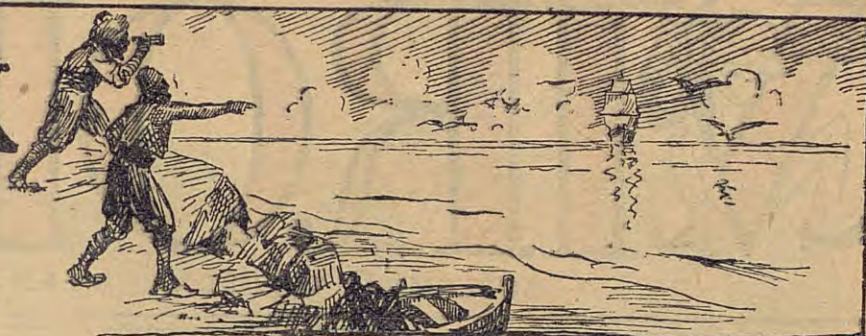
Obrir-li la porta perquè pogués jugar amb ella. Però el canari pensava ben altrament i en trobar la porta oberta va eixamplar les ales, traspasant la finestra de la cambra. Na Assumpteta es sentí contrariada per aquest marcat desaire i va decidir venjar-se.

Quan la mamà l'amonestava pel succeït, Na Assumpteta va contestar amb tranquil·litat: — No tingui por, perquè ja he tancat la porta del jardí.

SILEX

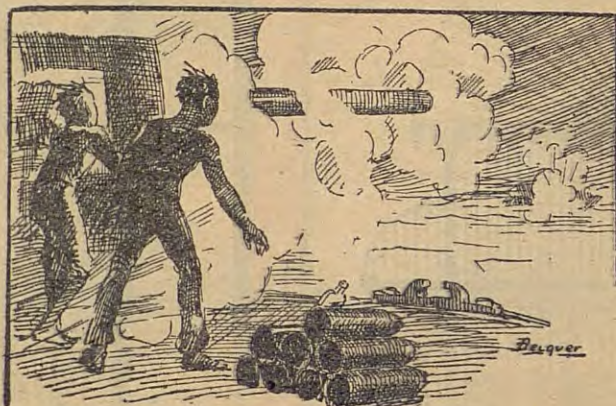
NOVEL·LA D' AVENTURES

(Continuació)

Així mateix contemplaren la mola formidable de penyals de Calp, guaita i escarceller a la vegada de dues aigües; les del Mediterrà i les de l'Oceà Atlàntic.

— Sembla mentida, — deia el Marquès, — que Anglaterra, amb tan poderoses defenses, permeti que aquestes costes siguin niu de corsaris.

— La preocupen massa els peixos grossos, per a entretenir-se en peixos petits... — argumentà en Genís, que, a mida que el jot avençava enfocava amb els binocles l'infinit horitzó.

— També vostè sembla preocupat... — féu notar el marquès.

— Sí, amic, a què negar-ho? Ho estic. Fa ja una estona que atreu la meua atenció un punt negre que veig en la llunyania, gairebé entre els dos blaus. Juraria que és un llagut contrabandista, que navega serpejant per tal de refugir la vigilància d'algun enemic.

— Llagut? No! Serà algun canoner espanyol que anirà en cerca dels mals patriotes que per un grapat d'or donen armes i municions als rifenys...

— Tot pot ésser... però cal no refiar-se de res. Penso sempre que Nazim-Alí és enganyador i em plauria poc caure en un parany seu... Marquès, vegi vostè els seus artillers. Digui'ls que treguin les fundes dels canons i que tinguin a mà les municions i que afinin la punteria. El canó de proa que enfilà cap el suposat llagut, que corre molt per ésser un llagut i al que no se li veuen veles, segons vaig descobrint, i el de popa que també estigui preparat. Jo em quedaré al pont per escrutar la llunyania...

El Marquès obeeí, no sens certa emoció, i als pocs minuts l'operació s'havia realitzat satisfactòriament. Al peu del canó de proa hi havia en Tunyina, un minyó cepat i fort, sempre enxerrairat i que segons deien els seus companys, no perdia bala. Havia sigut cap de canó d'un cuiracat anglès i deixà la marina de guerra britànica per un... petit disgust amorós. Així ho feia córrer, callant, emperò, que l'objecte del seu amor eren les ampolles de rom. En efecte, coronant el muntet de les bales, hi havia una ampolla.

Silex, en veure'l somriugué saludant-lo amb la mà.

— Ep, minyó! Que en el moment de tirar no et confonguis!

— Capità! El rom aclareix la vista. Amb una bona ampolla de rom al costat, no fallo cap tret... Paraula!

— Doncs, em refio de tu, si hi ha necessitat de fer soroll.

El capità Silex no s'havia pas enganyat: el punt negre, era realment la carcassa d'un llagut, semblant a les petites naus valencianes conductores de fruites, però sense veles, i corrent amb notable velocitat.

No deixava d'enquimerar-lo la presència del llagut, car si la «Lluerna» era més forta havia sentit contar tantes facècies i traidories de Nazim-Alí, que calia témer totes les sorpreses. Precisament en Genís havia enfilat aquells indrets, per constar-li que sovint els visitava el terrible corsari.

En aquells moments, hauria volgut que la seva mirada tingués el poder de veure l'infinit.

El Marquès, que havia tornat al pont, no era pas de bons tan temorec com el capità en aquells moments.

— És un llagut inofensiu; en tinc l'evidència.

En Genís no respongué, però posant-se de cantó, oferí els binocles al Marquès i li assenyalà vers la banda de babor quelcom que de primer antuvi no es veia.

— No veu vostè res anormal? — preguntà en Silex.

— Sí: un nuvolet gris...

— Doncs bé; darrera aquell nuvolet s'hi amaga una nau... potser siga el vaixell misteriós de Nazim-Alí, i el llagut és possible que no tingui altra missió que la de distreure'ns de la nau grossa... Vegi, vegi vostè com vira i detura l'estropada... Requi, no perdís la punteria del llagut! — cridà de cop i volta Silex.

— Ara crec que vostè té raó... Aquell núvol és fum... No en tinc cap dubte.

— I fixi's en el llagut... Desplega les veles i avença ràpidament vers nosaltres com si volgués encastar-se en el nostre flanc... Timoner, viu, orça a babor! Depressa!.. — ordenà Genís, aferrat a la baraneta del pont com si volgués ajudar a la maniobra. — Artiller! Sense por... Foc al llagut! Fereix-lo a flor d'aigua i prometo fer-te present de mitja dotzena de ampolles de rom, Requi! Marquès, estem davant del cosrari!

Un segon després, la «Lluerna» rebé una sotragada i una detonació aixordadora retroní en l'espai. El canó havia parlat. I la bala, obedient, anà a esclatar entre les costelles del

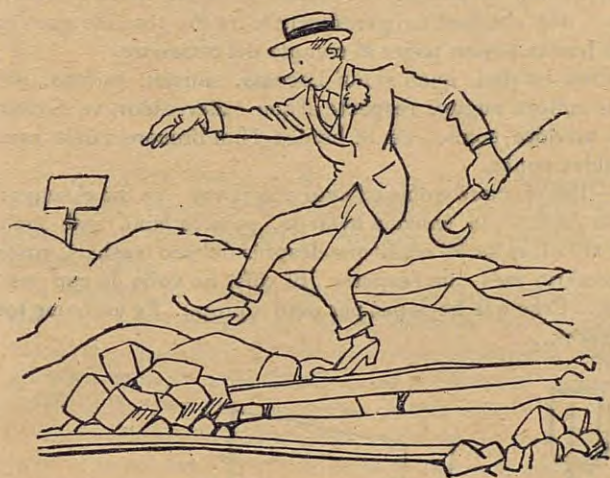
(Continuarà)

La crueltat del taxímetre

Dibuixos d'En CORNET

per CARLES SOLDEVILA

En Joanet Lacoma era un minyó elegant. Adhuc el seu enemic més acèrrim, hauria reconegut que duïa una clenxa impecable, una d'aquestes clenxes que semblen confeccionades en una matèria llisa i brillant com el xarol. A més a més, de la clenxa, les seves sabates baixes i els seus mitjons transparents també testimoniaven un autèntic delit de perfecció. La corbata, potser, era una mica desentonada, però, un hom bé pot permetre una petita estridència a un jovecell de divuit anys?

En fi, en conjunt, en Joanet Lacoma donava la sensació d'un dandy.

Fer el dandy no és cosa fàcil; al contrari, no hi ha vida més rigorosament disciplinada que la del veritable dandy.

Podia en Joanet Lacoma anar a peu, com un vulgar estudiantet, a felicitar la senyoreta Niní Bracons? No. Era indispensable que hi anés en un automòbil, sinó de propietat, perquè la propietat no s'improvisa, almenys de lloguer.

En Joanet, curiosament agençat de cap a peus, va dirigir les seves pasess a la Plaça de Catalunya. A través dels rails i dels desmunts, fent mil equilibris per no empolsar-se les sabates, va arribar al rengle dels automòbils. N'hi havia una vuitena... Quina perplexitat! Quina angúnia! El minyó va posar a contribució tots els seus coneixements de motors i de carrosseries, per triar el cotxe que vestís més. De Rolls-Royce, ni de Hispano-Suïssa 1925, no n'hi havia cap. A la fi, va decidir-se a favor d'un Renault de línies elegantíssimes. Magnífic vehicle! Semblava mentida que fos un cotxe de lloguer. En Joanet Lacoma s'hi va instal·lar amb una displicència de príncep, com si estigués avesat, i fins tip, de confort i de magnificència.

Tot i el seu posat d'home que no té problemes, en Joanet en resolgué un de problema. Duïa cinc pessetes setantacinc cèntims. La Niní Bracons vivia al carrer de Muntaner, tocant a la Diagonal. Era evident que amb aquella suma podria pagar el viatge fins a la porta d'ella. Però, precisament, això d'acomiar el cotxe a la porta li resultava tan mesquí, tan d'infel·líc quan ha de mirar el cèntim! Un dandy ha de fer esperar el cotxe i tornar-hi a pujar en sortir de la visita.

Precisament, tenia més probabilitats que la Niní el veiés sortir que no pas que el veiés arribar... Decididament, faria

esperar el cotxe... Això sí: aleshores era indispensable que fes una visita molt curta i que aviés el taxi tan aviat com hagués girat la cantonada de la Diagonal...

— Ja hi som! — va dir-se en Joanet obrint la portella amb una certa emoció que li costava de dissimular. En acabat, girant-se al xòfer, va dir: «Esperi'm».

I va trucar al reixat amb la idea que acabava de prendre un gran determini. La cambrera que va sortir a obrir, indubtablement, va donar un cop d'ull al magnífic Renault. Aquest cop d'ull en Joanet el va anotar com qui inscriu un primer èxit.

La Niní Bracons, entre els seus pares i les seves amistats, resplendia com un astre. Valia la pena de fer tots els sacrificis per merèixer la consideració d'aquell brillant concurs de persones aristocràtiques!

— Niní, el sant li prova; la trobo deliciosa — va dir en Joanet Lacoma estrenyent la mà que aquella li oferí amb molt bon aire.

Decididament, tothom l'acollia bé. La seva bona figura, la seva bona educació, el desembaràs amb què es movia a una edat que els minyons solen ésser impertinents o tímids, contribuïen a fer-li reconèixer una bel·ligerància que d'altres només conquisten per la força dels diners de llurs papàs.

Malgrat els seus propòsits de fer una visita curta, hagué de ballar — qui pot resistir una invitació quan sap que la dansa és un dels seus forts? Un cop has ballat amb una, la bona educació mana que vagis ballant amb totes. Més d'un cop, la necessitat d'anar-se'n el va sobtar en mig d'un fox-trot, però el per què d'aquella necessitat no apareixia prou clar als ulls una mica enlluernats del noi Lacoma. En mig d'aquell luxe i d'aquell benestar qui pot plantejar amb energia un problema de pessetes?

Eren quarts de nou. L'atzar volgué que en Joanet, duent del braç la Niní Bracons, passés per davant d'una finestra baixa a través dels vidres de la qual hom veia l'elegant silueta de l'automòbil... Al costat del radiador, el xòfer mirava la casa on havia desaparegut el seu client feia hora i mitja... En Joanet va tenir un ensurt. Li va semblar que el xòfer el mirava amb ulls interrogadors, com dient: «Ei, mestre! que hem d'esperar gaire encara?»

— Què li passa? — va demanar la Niní que havia remarcat una sobtada torbació en el rostre del seu company. — Potser s'ha marejat?

— No, no... No tinc res, Niní... Li asseguro... — protestava en Joanet, que instintivament per sobre la roba, palpa-va el seu portamonedes amb una vaga esperança de miracle.

La Niní, decididament, s'interessava per ell.

— Sap, què? — va fer vivament — ja que no ha volgut

prendre res quan ha arribat, diré als papàs que l'invitin a sopar.

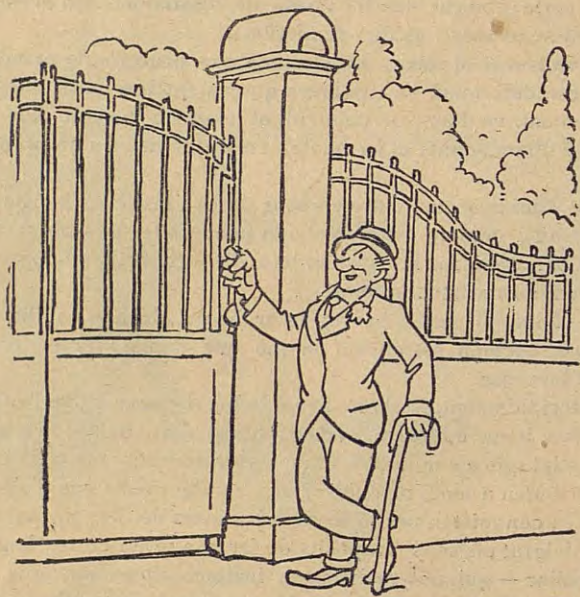
— No! — exclamà el pobre Joanet amb un ímpetu irrefrenable.

— Ah, ja ho veig — rondinà amb desil·lusió. — Té algun compromís d'aquells que no es poden (o no es volen) desfer...

— Li dic que no és això. Però potser faré nosa...

— Fugi, fugi — va respondre la Niní, jovialment, mentre arrossegava en Joanet cap al lloc on hi havia els papàs.

En Joanet hagué de restar a sopar. Ah, si no fos aque'l odiós automòbil, amb el seu maleït taxímetre, que n'estaria de content en Joanet! Però, ara, no en podia estar. Va seure

a taula, amb l'ai al cor. Temia que qualsevol moment s'obri-ria la porta i una cambrera anunciaria la catàstrofe: el xòfer que, cansat d'esperar, venia a dir que li paguessin el que marcava el rellotge... Quan devia marcar? Deu pessetes? Onze pessetes? En Joanet en tenia prou amb saber que marcava més de cinc pessetes cinquanta. Menjava, parlava, però, no veia sinó el taxímetre on els números saltaven amb una fúria vertiginosa...

Què podia fer? No ho sabia pas. El seu únic desig era de desaparèixer, d'evaporar-se com un perfum o de disoldre's com un gelat.

Li va semblar que havia sentit trucar a la porta. Automàticament, sense saber el que feia, va alçar-se.

— Què té? Què li passa? — exclamaren els seus hostes.

— No res... Perdonin-me... — va barbotejar en Joanet, i deixant el tovalló sobre la taula va saltar del menjador.

— Que es troba malament? — deia la senyora de la casa seguint-lo...

— No es molesti... No serà res...

La cambrera, que venia del vestíbul, anava per dir-li alguna cosa:

— Senyoret, hi ha el...

El noi Lacoma, apressant el pas com qui té por de no arribar a temps, va fer un gest vague amb les mans i va tan-car-se al w. c.

Un cop allà dins, va sospirar profundament. Havia sacri-ficat el seu prestigi de *dandy*, però havia evitat la terrible escena de trobar-se sense diner per pagar el taxi. Parant l'orella contra la porta li va semblar que sentia com la cam-brera pagava el xòfer.

El cop de la porta que es tanca. Un motor que espetega. El pesombre s'havia esvaït. Deixà passar uns minuts i va sortir d'aquell higiènic lloc, amb un somris una mica melan-cònic.

— Es troba millor? Ja ha passat? — li demanaren en veu-re'l reaparèixer.

— Sí, sí; em trobo completament bé.

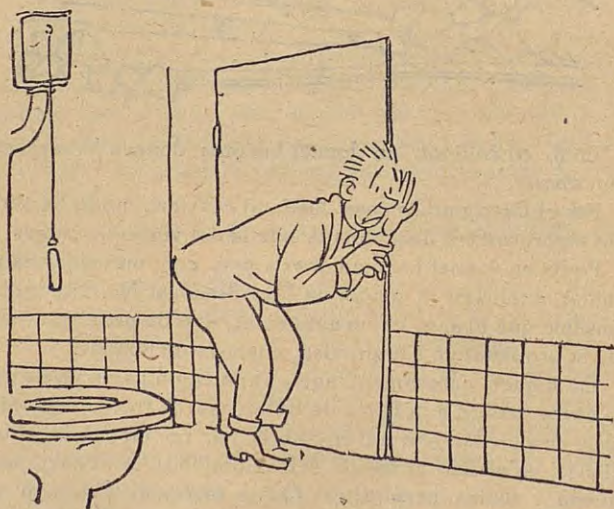
— Vol prendre una tassa de til·la amb aigüana?

— No, senyora. M'estimo més seguir sopant... Em trobo completament bé.

I, de fet, en Joanet va dedicar-se a fer honor a aquell sopar, tot oblidant tan gentilment com fos possible que els seus hostes havien pagat el compte del taxímetre.

Eren les deu, quan el noi Lacoma, satisfet, radiant, ple dels millors auguris respecte el seu esdevenidor, va decidir se a prendre comiat de la bonica Niní Bracons i dels seu-amables papàs.

— Per cert que trobarà l'auto a la porta — va dir el senyor de la casa. — Jo anava a aviar-lo, però la Niní, amb molt bon acord, m'ha fet notar que després del seu trasbals, vostè s'estimaria més que l'esperés. El xòfer no volia de cap ma-nera... Crec que ha sopat per aquí a prop... Es un home tot malcarat...

En Joanet Lacoma va restar sang-glaçat. Com un autò-mata, va baixar les escales i travessà el jardí. Enllà de la porta, l'esperava la tragèdia. El taxímetre marcava vint-i-vuit pessetes amb quinze cèntims.

CARLES SOLDEVILA

APELES MESTRES ANITS DE LLEGENDA

(Continuació)

Componien aquesta un parell de Grills — que es posaren a rasquejar de ferm — i una banda de Mosquits que llençaren a l'aire els agudíssims sons de llurs trompetes. I començà el ball — molt envarat i etiqueter en un principi, molt animat a la poca estona, i finalment esbojarrat i frenètic. Tot eren toms i giravoltes, salts i gambades, contorsions i tombarelles, rialles, xiscles i confusió.

IV

— Ara és la meua! — va dir-se en Pèbili, picat en son amor propi, veient que ningú no s'havia recordat d'ell. Vaig a donar-los-hi una lliçó a tota aquesta colla de beneits i presumptuosos! —

I saltant, de l'elevat setial des de on havia contemplat totes aquelles escenes, va cabussar-se entre aquell batibull de balladors, i fent la traveta a l'Escombra, que es gronxava ampulosament escombrant el paviment amb el seu ròssec i aixecant una polsaguera de tots els diables, la féu caure damunt de la Galleda, que es tombà, pegant tal patada al Barril del Vi, que li saltà el tap i començà a des-sagnar-se cridant llastimosament i rodolant entre la Gerra de l'Oli i la Cítara del Vinagre, rompent-se la Gerra en mil bocins i sortint-ne la Cítara tota abonyegada.

Espantats els Ous, van agitar-se tan violentament dintre la Cistella, que van bolcar-la, esquarterant-se els uns, xafant-se els més, i confonent-se tots en aquell mar d'aigua i vi, oli i vinagre.

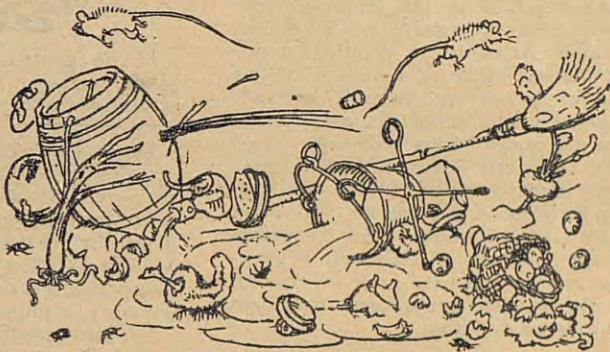
Gràcies a saber nedar van salvar-se del naufragi el Safrà i la Canyella; en canvi el Sucre i la Sal van morir ofegats.

Els Escarbats feien esforços desesperats per sortir a flot, i els Ratolins pegaven salts gegantins fugint en totes direc-

I mentrestant en Pèbili, cavalcant triomfalment sobre l'aixeta de l'aigüera, s'apretava el ventre amb les dues mans per no esqueixar-se de tant riure.

VII

En aquell punt tornà a sentir-se dintre la caixa del rellotge el rogall del vell asmàtic, s'obrí novament la portella i novament s'abocà l'ocellot negre que, brandant socarronament el cap de dreta a esquerra, cantà «cu-cut!». I tornà a desaparèixer, i a tancar-se la portella darrera d'ell.

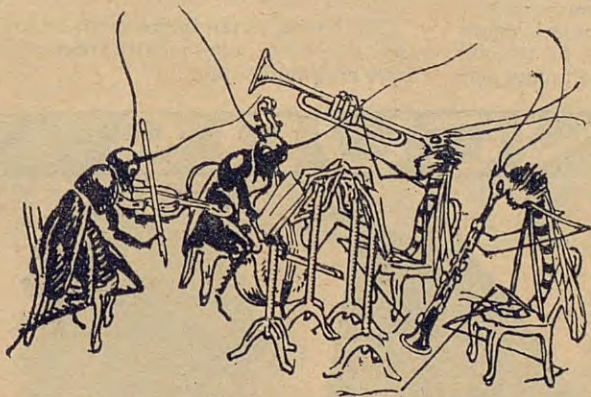
Era la una. Acabava d'escolar-se l'hora concedida a les ànimes de les coses. S'apagà la flama de la llar, i altre cop quedà la cuina sepultada en l'ombra i el silenci.

Llavors en Pèbili murmurà:

— Any nou!... — i gratant-se el clatell afegí per si mateix: — Es clar que demà el gat s'endurà les culpes de tot això... però, bah! any nou vida vella. Així ha sigut sempre i així seguirà essent pels segles dels segles. Amén! —

I acomodant-se en una hamaca de teranyina estesa en el més amagat reconet del sostre, s'hi adormí molt santament, com qui mai no ha trencat cap plat ni cap olla.

APELES MESTRES

cions. En quant als nuvis, tingueren, des del primer moment, la precaució de refugiar-se en l'interior de la Caldera.

— Quina pestilència! — exclamava l'All tapant-se el nas.

— Quina catàstrofe! — gemegava la Ceba tot fent el plorricó.

UN RETALLET DE CADA COSA.

TRENCA-CLOQUES

FULLS D'ENCICLOPÈDIA

Es un joc que es practica amb els peus. Per a guanyar, cal fer passar una bola de cuir anomenada pilota, a dins d'una mena de galiner que se'n diu el «gol». Els jugadors es distribueixen en dos bàndols d'onze cada un, i porten una samarreta de coloraines i calçotets curts. Si un jugador toca la pilota amb les mans, hom aplica al seu bàndol el codi Penal. Quan un jugador tira a terra a un altre omplint-lo de pols, l'espolsen del camp. El camp on es practica el futbol, acostuma a ésser de vastes proporcions i a l'estiu hi cau un sol que estabella les pedres. Al voltant del camp acostuma a haver-hi en abundància, un ésser vivent anomenat *amateur* que mou una cridòria eixordadora i sempre sembla que hi entengui molt. Acostuma a prodigar manifestacions d'antipatia a l'àrbitre que és un pobre senyor que va amb americana fosca i s'ha deixat els pantalons a casa per poder córrer amb més comoditat. Els partits de campionat, acostumen a acabar amb la intervenció sobtada de la força pública la qual dóna gratuïtament qualche lliçó d'esgrima als *amateurs* que es dediquen a practicar la boxa i la nata...ció en un lloc tan poc escaient per aquests usos, com és un camp de futbol.

SALOMÒNIC

JEROGLIFIC

Hi ha quatre lladres que estan espionant aquest pobre home. Veïam si sabreu trobar-los.

Un jove estava mirant amb aire afegit des del pont, com els pescadors de canya venien del riu amb els cistells plens de peixos. En passar-li un pescador pel costat digué:

— Si això fos meu, seria feliç, perquè podria vendre'l i podria menjar i dormir aixoplugat.

Un altre pescador que encara pescava i oï les paraules del jove i li respongué:

— Doncs, jo n'hi donaré altres tants iguals de bons, si vol fer-me un lleuger favor.

— Quin?
— Tan sols tenir-me la canya dins de l'aigua mentre jo me'n vaig a un encàrreg.

Acceptà joïós el jove la proposició i en veure que el pescador trigava molt començà a impacientar-se; però aviat es posà de bon humor en veure que els peixos s'abraonaven a l'esquer i quan el pescador tornà ja n'havia pescat molts. Comptà el vell tants pei-

xos com els que hi havia al cistell de l'altre pescador i els entregà al jove dient-li;

— Compleixo lo que havia promès per aconsellar-li que quan vegi que els altres obtenen ço que vostè necessita, no malgasti el temps en vanes conebances, sinó que tiri l'ham a l'aigua amb les seves pròpies mans.

Miquel Angel, en certa ocasió, trobà fet malbé un tros de marbre de Carrara, barrejat entre un pilot d'escombries dels suburbis de Florència, probablement llençat per algun matusser. De segur que molts artistes apreciarien la formosa qualitat del marbre, lamentant que l'haguessin llençat d'aquella manera; però Miquel Angel veié quelcom d'aprofitable en aquella deslluïda pedra i amb el martell en una mà i el cisell en l'altra, l'anà treballant fins a convertir-la en l'estàtua del jove David, una de les més formoses escultures d'Itàlia.

ENDEVINALLA

Tenint compte aquest dibuix, cal trobar dos cognoms corresponents a dos pintors catalans d'anomenada.

Pensar que una cosa és impossible, és dificultar el seu assoliment. El valor és victòria; la timidesa, derrota.

La valentia del pastor David en escometre, sense altres armes que el gaiato i la porra, el gegant Goliat protegit per la massissa armadura, és la més sublim audàcia que ha presenciat el món.

O. S. MARDEN

Un lladre, és tan lladre quan tothom sap que ho és, com mentre roba sense que ning hoü sàpiga.

GRAN CONCURS

N.º 73 — JOAN VILA

N.º 74 — JOSEP PRATS

N.º 75 — ENRIC CLUSELLES

N.º 76 — JOSEP SOLÀ

PER A LES NENES

GELAT DE CREMA

Per mig porró de llet, es necessiten sis rovells d'ou; la quarta part d'una barreta de vainilla; una mica de canyella i unes 6 cullerades de sucre.

Quant es té això preparat, es baten els rovells amb el sucre i la vainilla. Un cop ben batut es barreja amb la llet i es cola dues o tres vegades amb un colador ben espès o amb un drap, a l'objecte de què quedi ben fi.

Es posa al foc remenant sempre perquè no es talli, i quant comença a sortir fum, es treu del foc.

Quan està refredat, s'aboca dins de la geladora.

Es parteix el gel a trossos i s'hi tira sal perquè tingui més força (millor sal granulada) es posa a la galleda de la geladora anant remenant i afegint-li glaç fins que la crema sigui ben gelada.

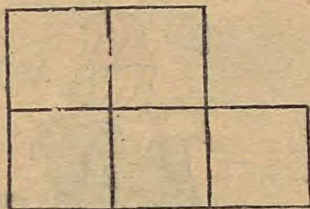
GELAT DE MELÓ

S'agafa un meló que sigui ben madur i dolç. Es pela i la pasta es passa per un colador ben fi mirant de treure el líquid que es pugui. Després s'hi posa sucre, més aviat que quedi dolç i ja es pot posar a la geladora, fent el mateix que amb el gelat de crema.

TALLARETA

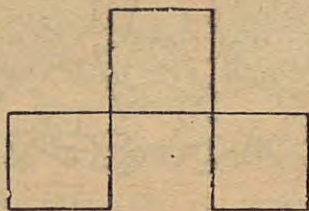
BUSIL·LIS GEOMETRIC

El problema consisteix en reduir a tres els cinc quadrets del dibuix, for-

mats per quinze bastonets, sense treure'n més de tres.

Veus ací la solució:

No esculliu mai un ofici o una carrera tan sols perquè la seguiu el vostre pare, ni perquè els parents o amics us inciten a seguir-la, ni perquè d'altres s'han enriquit exercint-la, ni per que us sembli fàcil i senzilla. La mania de les carreres curtes i barates que donen accés a empleus de poca feina ha perdut a molts joves.

O. S. MARDEN

Un doctor francès, féu retret a Fléchier, bisbe de Nîmes, que en la seva joventut havia sigut operari de una fàbrica d'espelmes de sèu, a lo qual respongué el prelat:

— Si vostè hagués nascut en les condicions en que jo vaig néixer, encara seria obrer.

Si pobre és l'home sense diners, més pobre és encara el que només té que diners. Ric és el que sap disfrutar de les coses sense posseir-les. Pobre, qui avarament agombola riqueses. Ric i valeros és qui desafia impertèrrit la pobresa i resisteix amb l'ànim alegre l'adversitat.

Quan Nelson era un noi, el trobà un dia un parent, vaguejant lluny de casa seva.

— No has tingut por d'anar tan lluny?

— Li preguntà.

El futur almirall respongué:

— Por? No sé què és.

Un mariner d'un vaixell naufragat en el mar Caribe, s'omplia ansiosament les butxaques de duros espanyols que hi havia en un barril de bord, mentre els seus companys embarcats ja en l'únic bot del vapor, l'instaven a que es salvés abans que s'enfonzés el barco. Però no volgué desprendre's del cobejat metall i el mateix pes de la seva riquesa li impedí d'arribar a la costa.

Lafayette, als vint anys, fou nomenat general en cap de l'exèrcit francès.

Els espartans digueren a Leònidas en les Termòpiles:

— L'enemic és davant nostre.

— I nosaltres estem davant d'ell — respongué serenament Leònidas.

Llavors Xerxès li envià un parlamentari, dient-li:

— Rendiu les armes!

I Leònidas respongué:

— Veniu a prendre-les!

— Mireu que els nostres dards i sagetes eclipsaran el sol — replicà el missatger.

— Millor; així podrem combatre a l'ombra! — respongué Leònidas.

ENDEVINALLA

Tenint en compte aquests dibuix, cal trobar el nom d'una cançó popular catalana.

En la batalla de Friendland, una bala de canó, passà per sobre el cap de dos soldats francesos i el més neòfit s'ajupí instintivament.

Napoleó el mirà somrient i li digué:

— Minyó, si aquesta bala arriba a ésser destinada a tu, ni que t'haguessis amagat set brases sota terra, allí t'hauria vingut a trobar.

Un llaurador del Maine, precisat per malaltia de la seva dona a rentar la roba, observà que el mètode era llarg i enutjós i en conseqüència, inventà la màquina de rentar, que li valgué una fortuna.

Quan l'activitat que els homes dediquen als esports és excessiva, passen aquests de jocs a passions, de passions a professions, les quals tenen el treball limitat al cos i gens a l'esperit. I en la gent rica els esports acaben per ésser una forma egoista d'emprar el temps, que equival a l'oci, perquè sosstreuen la seva activitat dels fins socials.

R. RUCABADO

(Compendi d'Educació Civil)

Un renec, una blasfèmia, no significa altra cosa que impotència i pobresa d'expressió.

J. CIVERA I SORMAN

D'OMBRES XINESQUES

N.º 77 — JOSEP M.º FLAQUER

N.º 78 — JOSEP FAMADES

N.º 79 — JOANA JUEZ

N.º 80 — RICARD FERRIOL

La fortuna d'en Pesolet

(Continuació)

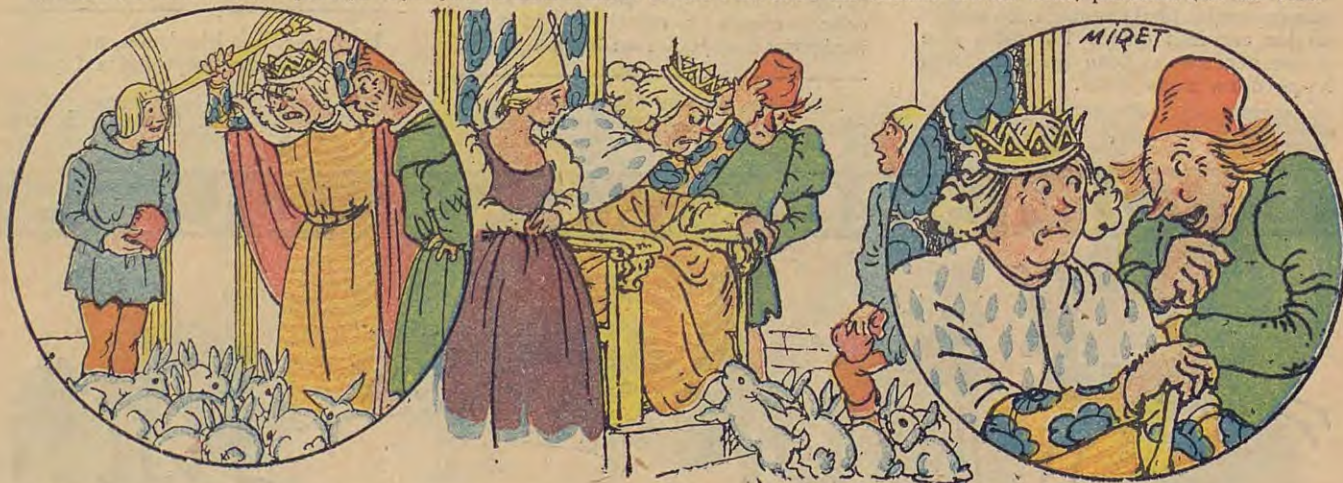
per MIRET

1 Quan l'endemà es presentà en Pesolet al palau, al rei li escapava el riure per sota el nas preveient la cara que posaria el minyó. — Veuràs — li digué. — Per demostrar si ets prou eixerit, duràs a pasturar durant tres dies aquests dotze conills. Cada vespre els has de tornar sense que en manqui cap. 2 El pobre Pesolet es veié perdut i, tot consirós, sortí amb en Roncafort, el qual duia les bestioles. Caminaren pel bosc i en ésser allí, el confident del rei deslliurà els conills... 3 els quals, com ja era de preveure, no s'ho feren dir dos cops i en un obrir i tancar d'ulls tots havien desaparegut entre les herbes i els matolls. En Pesolet es posà a plorar amargament, per haver perdut la esperança de ca-

sar-se... 4 amb aquella princesa tan formosa, de la qual cada cop se'n sentia més enamorat. La vella aquella que el dia abans li havia preguntat què duia en el cistell anà a aconsolar-lo. 5 — Té aquest flabiol — li digué. — Quan el faràs sonar, tots els conills compareixeran. Ella mateixa féu la prova i podeu comptar l'alegria del minyó en veure que tot succeïa com havia estat predit! 6 En Pesolet no sabia com agrair aquell favor a la velleta, però aquesta va desaparèixer i el jove camperol esperà tranquilament que vingués el vespre. Llavors, va tocar el flabiol, comparegueren els conills i, ala, cap al palau! 7 El rei es quedà amb un pam de nas. La princesa, en canvi se n'alegrà car el minyó li havia fet gràcia i pensava que essent eixerit ja es poliria aviat quan fos l'hora de tenir d'ésser rei. 8 — Molt bé — féu malhumorat, el monarca, — però ja saps que demà hi has de tornar i un altre dia encara. En dir això, pensava que en Ron-

cafort sabia refer-se d'aquell fracàs i que al capdavant es sortiria amb la seva. 9 En Roncafort quedà tot escorregut i temorenc de perdre el favor del rei. Per això esmolà de nou el seu enginy i quan trobà la solució corregué a exposar-la al seu amo i senyor al qual assegurà una definitiva victòria. (Acabarà)